

særlig opgave at foretage forbrugerundersøgelser af varer med henblik på offentliggørelse af undersøgelsesresultaterne«. Hvad sammenslutninger af erhvervsdrivende angår, er disse i forvejen omfattet af § 2, stk. 1-3, for så vidt deres virksomhed antager karakter af erhvervsvirksomhed i lovens forstand. Hvad forbrugerorganisationer og -institutioner angår, falder en regulering af deres forhold ganske udenfor, hvad der ud fra systematiske overvejelser med rimelighed kan henføres under en konkurrence- og markedsføringslovgivning. Noget behov for lovregulering af disse organisationers forhold foreligger ikke, da erhvervsvirksomhederne er tilstrækkeligt beskyttede af dansk rets almindelige regler. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

- 2) § 6a (indsat i markedsføringsloven ved lov nr. 831 af 18. december 1991), hvorefter en detailvirksomhed ikke må maksimere antal varer pr. kunde og ikke må nægte salg til konkurrenter. Bestemmelsen har til formål at beskytte de små butikker, kiosker og lignende mod, at deres kundeunderlag forsvinder i kraft af, at stormagasiner, supermarkeder og andre butikker opererer med såkaldte slagvarer. Bestemmelsen har således et erhvervsstrukturelt formål. Den er herved nærmere beslægtet med lov nr. 938 af 27. december 1991 om faste priser på tobaksvarer end med markedsføringsloven.
- 3) § 8a, hvorefter der ikke over for forbrugere må ydes eller reklameres med rentefri kredit, men skal tages en årlig rente mindst svarende til diskontoen plus 4 pct. Denne regel hører systematisk ikke hjemme i markedsføringsloven.
- 4) §§ 10 og 12 hører ikke hjemme i markedsføringsloven, jf. herved betænkning nr. 416/1966, s. 76 ff, men bør udskilles til særlig lov herom. Bestemmelsernes væsentligste betydning i dag er at hjemle gennemførelse af EF-regler på området.
- 5) §§ 12a og 12b om sikkerhedskrav til legetøj og til produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler, har til formål at skabe lovhjemmel for gennemførelse af EF-direktiver herom. Sådant positiv produktikkerhedsregulering falder uden for rammerne af markedsføringsloven (modsat den af § 1 følgende opfangningsmulighed) og bør udskilles til selvstændig lov.

Fælles for §§ 6a, 8a, 10 og 12 samt §§ 12a og b er således, at de ikke hører hjemme i en generel erhvervsregulerende lov, men vil være bedre anbragt i en speciallovgivning. Bestemmelserne foreslås derfor ikke overført til den nye markedsføringslov. De vil derimod snarest muligt blive fore-

slået overført til en relevant speciallovgivning. Indtil videre foreslås de derfor opretholdt i den gældende lov.

Bestemmelsen i § 11, 1. pkt., hvorefter det er forbudt på varer af udenlandsk oprindelse at anbringe det danske flag eller andre nationale kendetegn eller mindesmærker, kan »ses som et led i bestræbelserne på at støtte afsætningen af danske varer«, jf. betænkning nr. 416/1966, s. 81, og er for så vidt problematisk i forhold til EØF-traktatens art. 30. I øvrigt har bestemmelsen til formål at forhindre, at udenlandske varer forveksles med danske. Dette formål synes imidlertid tilstrækkeligt effektivt at kunne imødegås af forbudet mod vildledning i § 2, § 11, 2. pkt., forbyder uhjemlet anbringelse af portræt af medlemmer af den kongelige familie på varer af udenlandsk oprindelse. Et forbud herimod – omfattende såvel danske som udenlandske varer – følger imidlertid af § 1. Et behov for kvalificeret, strafferetlig beskyttelse af kongefamilien i denne henseende falder uden for rammerne af markedsføringsloven og bør i givet fald varetages af straffeloven, jf. dennes § 132 om det danske statsvåben. Det foreslås derfor, at § 11 i det hele ophæves.

Af gældende specialbestemmelser resterer herefter §§ 6, 7 og 8. Noget krav om EF-harmonisering vedrørende tilgift, rabatmærker og reklamebortlodning foreligger ikke og er heller ikke på vej. Bestemmelserne må efter EF-domstolens praksis anses omfattet af EØF-traktatens art. 30, men ud fra forbrugerhensyn ikke EF-retsstridige. Tilsvarende bestemmelser gælder i en række andre EF-lande og i de nordiske lande, men det er udvalgets opfattelse, at der gælder en meget forskellig praksis i de forskellige lande. Ud fra et harmoniseringssynspunkt er det således ikke påkrævet at ophæve bestemmelserne, men omvendt er der heller intet til hinder herfor.

Udvalgets sekretariat har via Udenrigsministeriet foretaget en undersøgelse vedrørende tilsvarende bestemmelser i de øvrige nordiske lande og i EF. Heri anføres:

»Det kan således konkluderes, at forbud i lighed med MFL §§ 6-8a kendes i en række andre lande.

Et forbud i lighed med § 6 findes ikke blot i de nordiske lande, men også i adskillige kontinentale medlemslande af EF, således Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig.

En regel i lighed med § 6a findes i Tyskland, Frankrig og Italien.

En regel i lighed med § 7 findes i de fleste øvrige nordiske lande og i England.

En regel i lighed med § 8, findes i de øvrige nordiske lande og i Tyskland, Frankrig og England, i